

Arrest

nr. 72 603 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2010 dient eerste verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 november 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 23 december 2010 stelt eerste verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onder punt 1.2. vermelde beslissing.

1.4. Op 4 juni 2011 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 15 juni 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de beslissing van 23 december 2010 bij arrest nummer 63 113.

1.6. Op 12 september 2011 wordt eerste verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 16 september 2011 wordt aan eerste verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinques – asielzoeker). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

De persoon die verklaart te heten K.R. {...} + 2 kinderen

K. G. {...}

K.N. {...}

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/07/201 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Huidig beroep wordt ingesteld door R.K, G.H. en N.K.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekster niet heeft aangegeven dat zij in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen optreedt. Aangezien G.H. en N.K. nog niet beschikken over voldoende onderscheidingsvermogen, zij zijn namelijk geboren op 1 oktober 1998 en 24 april 2003, kunnen zij nog niet in eigen naam optreden. In de mate dat het beroep is ingediend door G.H. en N.K. is het onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het werd ingediend door eerste verzoekster

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht en schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verzoekster betoogt het volgende:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, ernstig geschonden. Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht. Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn. De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 1 1 juni 2002, nr. 107.624). In casu, Mevrouw K. {...} lijdt aan een staat van angst en depressie. Ze vroeg voor een verblijf langer dan drie maanden op basis van de 9 ter. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard en zal Een beroep tot nietigverklaring zal aan uw Raad tegen de beslissing 9 ter worden ingediend; Naar aanleiding van de problemen die zij ondervonden met haar man, ze vreest voor haar leven als ze naar huis worden gestuurd. De medische situatie is dramatisch mevrouw bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden, maar hoe groter de kans op het geweld van haar man lijden. Bij gevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.C.R.M. door het feit dat Mevrouw K. {...} niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge aan deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen. Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, wijst de Raad erop dat verzoekers asielmotieven reeds werden onderzocht in het kader van haar asielprocedure. Haar asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal op 26 november 2010 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 juni 2011. Bijgevolg werden de door verzoekster in dat kader aangehaalde argumenten reeds beoordeeld en werd geoordeeld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid kon oordelen dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten nu zij niet voldoet aan de wettelijke bepalingen om op het grondgebied te kunnen verblijven. Verzoekster laat verder ook na in concreto aan te tonen dat zij bij een

terugkeer dient te vrezen voor haar leven omwille van haar man. Met dergelijk summier betoog maakt verzoekster, gelet op voorgaande bespreking, geen schending van de door haar voorgehouden bepalingen en beginselen aannemelijk.

3.4. Verzoekster voert voorts aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met haar reële feitelijke situatie, met name haar medische problemen.

3.5. In zoverre verzoekster de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat zij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verder dient ook gewezen op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

“(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gegeven dat verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep heeft ingesteld bij de Raad zodat deze beslissing nog niet definitief is, kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen in casu het geval is gelet op arrest nr. 72 602 van de Raad van 23 december 2011, heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij opnieuw een beslissing dient te nemen over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster over een verblijfsrecht beschikte op het ogenblik dat zij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. Verzoekster toont dit evenmin aan. De rechtstoestand van verzoekster, met name haar illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door een eventuele vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verweerder opnieuw dient te beslissen over de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet bij een eventuele vernietiging verhindert niet dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten is/wordt afgegeven. Deze aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster nalaat concreet verweer te voeren tegen de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Gezien het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER